Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1881. 30te Aargang.

Tale af Ældste Wilford Woodruff

i General-Konferencen, den 3die April 1881.

(Fra «Deseret News».)

Jeg tror, at vi Alle som Sidste-Dages Hellige burde have vore Hjærter fyldte med Taknemmelighed og Taksigelse til Gud vor himmelske Fader for hans Barmhjærtighed og de Velsignelser, vi nyde denne Dag. Det giver mig visselig megen Glæde at mødes med saa mange af de Hellige og saa mange, som bære det hellige Præstedømme i denne Guds Husholdning. Jeg kan ikke Andet end glæde mig, naar jeg kaster et Blik tilbage paa dette Folks Historie og betragter, hvorledes Gud har handlet med os, hvorledes han har beskjærmet og opholdt os, samt udfriet os og gjort os til et Folk i Landet, og dette endog under Modgang og Forfølgelse.

Naar man følger de gamle Profeters og Apostles Levnetsløb, saa vel som de, der leve i vore Dage, saa finde vi, at der har været nogle meget særegne Tegn paa den Tro og Tillid, de have havt til Gud. Betragt for Exempel de tre Hebræers Stilling. De kunde overgive sig i Guds Haand; de kunde møde hvilken som helst Straf, Pinsel eller Forfølgelse, der blev ophobet mod dem, paa Grund af deres Lydighed til Guds Lov; men de kunde ikke nedlade sig til at tilbede Billedet, som Nebukadnezar havde ladet oprejse, fordi det var stridende mod Guds Bud. Følgerne af, at de ikke adløde den kongelige Befaling, som bød, at det ganske Babylon skulde falde ned og tilbede det, kjende vi meget godt, og ligeledes de lignende Omstændigheder, hvori Profeten Daniel var Hovedpersonen. Naar som helst Gud har kaldet, eller befalet en Mand eller et Folk til at gjøre en vis Gjerning, saa have de formedelst Standhaftighed, Udholdenhed og Tro paa ham været i Stand til at udføre det; og jeg veed ikke et eneste Tilfælde, hvori Noget, som var ædelt eller opløftende, er bleven vundet, naar man har undgaaet hans Befaling eller forsømt hans Villie. Jeg vil her nævne Tilfældet med Jonas, hvilket netop kommer paa mit Sind, da Herren sendte ham med et Budskab til Ninive. Dette Forlangende

var lidt for meget for Jonas, og han tænkte, at han vilde prøve paa at undgaa det; men efter at han havde været tre Nætter og Dage i Hvalfiskens Bug, besluttede han uden Tvivl, at om han nogensinde kom til Land igjen, vilde han uopholdelig adlyde Herrens Befaling. Resultatet vide vi. Betragt vor Frelser og Apostlene, som fulgte ham; vi læse Historien om, hvad de lede og gik igjennem. Alle Apostlene, undtagen Een, lede Døden, Guds Søn iberegnet, for at besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod; Frelseren maatte lide paa Korset og fuldbyrde sin Mission, som var forudbeskikket. Det er imidlertid et meget besynderligt Exempel for Menneskene at se Guds Søn, Faderens Enbaarne paa Jorden, den Førstefødte i Aandeverdenen, en Person af saa stor Højhed og Herlighed, nedlade sig til at fødes i en Stald og lægges i en Krybbe; at se, hvorledes han, efter at være bleven voxen, vandrede om i Modgang og Lidelse og aldrig vægrede sig ved at opfylde nogen Pligt, som paahvilede ham. Det burde visselig være et godt Exempel for alle hans Efterfølgere. Og Apostlene lede ogsaa Døden ligesom han, paa Grund af deres Troskab til Evangeliets Sandhed, som de havde modtaget af deres Mester, Frelseren, og de beseglede saaledes Vidnesbyrdet med deres Blod. De kunde ikke gjøre mere end han i Henseende til at vende Folkets Hjærter til Sandheden; men de vare fast bestemte paa at udsætte sig for hvilken som helst Lidelse, Besvær eller Trængsel, de skulde blive udsatte for, for Guds Ords og Jesu Vidnesbyrds Skyld, paa det at de maatte erholde evigt Liv. Jeg ligner dette ved vort Eget. Jeg sammenligner det med de Sidste-Dages Helliges Stilling; jeg sammenligner det med vor egen Tid og Slægt. Mange af os have været kjendte med vor Profet og Patriark, Joseph og Hyrum Smith. Vi kjende deres Levnet. Vi vide, hvilke Lidelser og Besværligheder de gjennemgik. Disse Mænd vare tro indtil Døden. Denne vare de villige til at lide, men de vilde ikke fornægte Sandheden; de vilde ikke undslaa sig for det vigtige Ærende, Gud havde givet dem, nemlig at oprette hans Kirke og Rige paa Jorden, men de valgte at blive tro og bestandige indtil det sidste Øjeblik, idet de forkyndte og forsvarede Guds Søns Evangelium. Lad mig sige til vore Ledere, Kirkens øverste Præsidentskab, de Tolv, Stavspræsidenterne og deres Raadgivere, Biskopperne, de Halvfjerds, Højpræsterne, Ældsterne, og Alle, som bære det hellige Præstedømme, saa vel som Alle, der have indgaaet i Pagten med Gud: Enhver især af os vil staa os bedst ved at haandhæve vor Ret i denne vor Tid og Slægt uden Frygt for Følgerne. Det vil nok lønne sig for os at være tro til Gud; det vil lønne sig at udføre Alt, hvad Gud har anbetroet os; vi kunne gjøre det lige saa vel som Profeter og Apostle og Guds Folk i andre Uddelinger og Slægter. Og jeg vil sige til al Israel: Det vil ikke lønne sig for en eneste Sjæl af os at tilsidesætte nogen som helst af de Aabenbaringer eller de Befalinger, Gud har givet os at iagttage. Ingen, som er kaldet af Gud til at opbygge Riget, kan gjøre det. Men vi kunne staa os ved at møde Følgerne, hvilke de end ere. Jeg vil sige til Alle, som ere tilstede her i Dag, at vi burde have, og at vi have, ligesaa megen Trøst, ligesaa meget Haab, og ligesaa stor Aarsag til at stole paa Gud, og vi have modtaget ligesaa megen Opmuntring og Bistand ved den almægtige Guds regjerende Haand, til at gaa fremad og røgte vort Kald og være tro og flittige i Alt, hvad Gud har befalet os, som Folket af nogen

anden Slægt havde i deres Tid, og jeg kan sige for mig selv: „Guds Rige, eller Intet," og jeg er villig til at udsætte mig for Følgerne. Jeg veed, at det vil ikke være godt for mig, hvis jeg ikke adlyder de Befalinger, Gud har givet mig; thi der er Ingen, der er iført Præstedømmet og besidder Guds Inspiration og Gaver samt Sandhedens Lys, som jo vilde skamme sig, baade i Kjødet og i Aandeverdenen, ved at møde for sin Gud og blive nødt til at erkjende, at han ikke adlød hans Befalinger. Og jeg vil her sige, at naar vi gjøre vor Pligt, naar vi holde hans Bud, som ere blevne bekjendtgjorte for os, saa ville vi se de Forjættelser opfyldte, som Gud har givet os angaaende denne Tid og Husholdning. Der er ingen Forjættelse, som Gud har givet os, som jo vil blive bogstaveligt opfyldt. Jeg læser disse — Biblen, Mormons Bog og Pagtens Bog — og betragter dem som evige Sandheder. Jeg kan ikke finde nogen Aabenbaring fra Mose til Joseph Smiths Dage, ej heller fra Josephs Tid og til vore Dage, given ved Mænd, der talede som de bleve paavirkede af den Helligaand, uden den jo er bleven bogstaveligt opfyldt, for saa vidt Tiden er kommen. Endskjøndt Himmelen og Jorden ville forgaa, skal dog ikke et Bogstav eller en Tøddel forgaa deraf, men det skal ske altsammen. Naar jeg læser disse højtidelige, disse evige Erklæringer, som bleve udtalte ved Joseph Smith, saa svulmer mit Hjærte af Taknemmelighed og Pris til Gud min himmelske Fader. Jeg er af den Mening, at Lærdommens og Pagtens Bog, vort Testamente, indeholder saa andagtsfulde, ophøjede og guddommelige Proklamationer, som nogensinde ere skrevne for Menneskeslægten. Jeg vil alene henvise til „Synet" som en Aabenbaring, der giver mere Lys, mere Sandhed og mere Kundskab end nogen Aabenbaring i nogen anden Bog, vi nogensinde have læst. Den viser os tydeligt vor nuværende Stilling, hvor vi kom fra, hvad vi ere her for, og hvor vi skulle hen. Enhver kan forstaa af nævnte Aabenbaring, hvad hans Del og Tilstand vil blive. Thi Alle vide, hvilke Love de efterleve, og de Love, Menneskene efterleve, ville bestemme deres Stilling herefter; de ville blive beskyttede ved disse Love og erholde de Velsignelser, der tilhøre dem.

Jeg siger atter, at de Sidste-Dages Hellige nyde al mulig Opmuntring; deres Sti ligger tydelig og indbydende foran dem. Og jo nærmere vi holde os til, hvad Gud har befalet, jo mere overbeviste skulle vi blive om, at Gud er vor Ven og vaager over os, og at hans Søn Jesus er vor Talsmand hos Faderen; at han er midt iblandt dette Folk, og at han vil stride for sine Helliges Rettigheder, og vil afvende ethvert Vaaben, som dannes mod Zion. I det mindste ere vi indtil denne Dag blevne opholdte; Jehovas Arm har været synlig i vort Forsvar, medens vi have boet i disse Dale, og al Israel, hvis Øjne ere aabne til at se, og hvis Sind kan begribe, hvorledes Gud handler med sit Folk, veed det. Vi ere blevne opholdte ved Guds Kraft fra Begyndelsen af indtil denne Dag, og Intet mindre end Guds Kraft kunde have frelst os og ført os igjennem; og Intet uden Guds Kraft kan bevare os, og Intet uden hans Visdom kan vejlede os trygt til den høje Bestemmelse, som er beredt os. Maaske det kan være mig tilladt at sige, at vi lede en stor Del Forfølgelse, Trængsel og Nød, førend vi kom til disse Dale, og endnu udrækkes Undertrykkelsens Haand mod os, og den offentlige Mening overalt i Kristenheden er mere eller mindre spændt paa vor Ødelæggelse, og det fordi

et vist bibelsk Princip — den patriarkalske Orden i Ægteskabet — udøves af os. Da Earl Rosborough besøgte denne Stad, spurgte han Præsident Taylor, hvad Undskyldning Staten Missouri havde til at drive ti tusinde af dette Folk ud over dens Grænser ind i Staten Illinois; og hvad Undskyldning Folket af denne Nation havde — baade de, som toge Del i, og de, som saae gjennem Fingre med den Forfølgelse, vi have lidt — for at forfølge os, førend den patriarkalske Ægteskabsorden blev praktiseret af de Sidste-Dages Hellige. Præsident Taylor svarede, at det var, fordi vi troede paa Aabenbaring, fordi vi troede paa Profeter og Apostle, og fordi vi troede paa det gamle, apostoliske, evige Evangelium med alle dets Gaver og Velsignelser. „Altsaa", sagde Earl Rosborough, „vilde det ingen Forskjel gjøre, for saa vidt Eders Udstaaelse med den kristne Verden angaar, om I have flere Hustruer eller ikke, dersom I ikke frasige Eder alle andre Principer, som forvoldte Eder Forfølgelse forhen; I vilde alligevel blive forfulgte." Det samme siger jeg i Dag. Nationen bekymrer sig ikke mere over, at vi have flere Hustruer, end den gjør over, at vi efterleve noget andet evangelisk Princip; det vilde ingen Forskjel gjøre i Dag. Dersom vi vilde frasige os dette Princip, saa vilde vi dernæst blive nødsagede til at frasige os vor Tro paa Aabenbaring fra Gud, vor Tro paa Nødvendigheden af Profeter og Apostle og Indsamlingen, og ligeledes ophøre med at bygge Templer, for deri at udføre hellige Handlinger til de Levendes Ophøjelse og de Dødes Forløsning, og tilsidst vilde vi nødsages til at frasige os vor kirkelige Organisation og tvinges til at blande os sammen med Verden og blive en Part af den. Kunne vi taale at gjøre dette? Jeg siger Eder nej, vi kunne ikke; men vi kunne taale at holde Guds Bud. Og jeg vil her sige, at vi have været understøttede ved Jehovas Haand paa en mærkværdig og vidunderlig Maade, lige siden vi kom til disse Dale og kundgjorde for Verden, at vi troede paa Aabenbaringen om det celestiale eller polygamistiske Ægteskab, og jeg siger videre, i Jesu Kristi vor Frelsers Navn, vor ældste Broder, at vi ville blive understøttede fra nu af, indtil han kommer i Himmelens Skyer, saa fremt vi ikke forsømme vore Pligter. Vi have med en Anden at gjøre, foruden Mennesket. Gud i Himmelen holder vor Skjæbne i sin Haand; han holder vor Nations og alle andre Nationers Skjæbne i sin Haand, og han styrer dem. Jeg siger derfor til de Sidste-Dages Hellige: Lader os være trofaste; lader os holde Budene; lader os ikke frasige os en eneste Grundsætning eller Befaling, som Gud har givet os. Lader os holde Visdomsordet. Lader os betale vor Tiende og Ofringer. Lader os adlyde Guds celestiale Lov, saa at vi kunne have vore Hustruer og Børn med os paa den første Opstandelses Morgen, at vi maa komme frem og iføres Herlighed, Udødelighed og evigt Liv, med vore Hustruer og Børn knyttede til os i Familie-Organisationen i den celestiale Verden, til at være hos os gjennem Evighedens uendelige Tidsalder, tillige med alle Adams Sønner og Døtre, som have holdt Guds Bud. Jeg beder, at vi maa være i Stand til at gjøre vor Pligt i denne Verden. Jeg beder, at vi ikke maa frygte Mennesket, som ikkun kan ihjelslaa Legemet, men frygte Gud, som er mægtig til at kaste baade Legeme og Sjæl i Helvede. Der er intet andet Folk under Himmelen, der har saa stor Aarsag til at glæde sig og være taknemmelig, som de Sidste-Dages Hellige. Siden Verdens Grundvold blev lagt,

har der ikke været noget andet Folk kaldet til at udføre den Gjerning, som I Sidste-Dages Hellige ere kaldte til. Himmelens Gud har givet Eder Riget, det store og sidste Rige, det eneste, der nogensinde er bleven oprettet paa denne Jord, for at bestaa til Menneskenes Søns Tilkommelse. Uagtet dette Værk endnu er i dets Barndom, saa vil det have en stor og mægtig Fremtid; og, som jeg ofte har sagt, alle Himmelens Hærskarer se os; Gud selv ser os, og alle de Profeter og Apostle, som have levet i Kjødet, vaage over dette Folk. De vide, at de ikke ere og ej heller kunne blive fuldkomne uden os, og de forstaa fuldt vel, at vi heller ikke kunne blive fuldkomne uden dem. De kjende denne Husholdnings Storhed, Vidtløftighed, Mægtighed og Herlighed.

Naar jeg tænker paa, at de faa Mænd og Kvinder, som bo i disse Bjærges Dale, ere anbetroede denne store og mægtige Gjerning, saa føler jeg, at vi af alle Folk paa Jorden burde være allermest taknemmelige til Gud, og at vi burde ihukomme at holde vore Pagter, og at ydmyge os for ham, samt arbejde af ganske Hjærte for tilbørlig at udføre de os paahvilende Ansvarligheder og hvad Pligter, der forlanges af os. Thi vi kunne taale at gjøre, hvad Gud forlanger af os; men det lønner sig ikke for Nogen af os at gjøre Uret. Det vilde koste langt mere, end denne Verden med al dens Rigdom er værd for de Hellige, at handle uretfærdigt og derved komme i Unaade hos Gud den Almægtige. Vore Bønner, en og alle, burde være lig Davids — „Hold og din Tjener tilbage fra Stolthed og formastelige Synder, at de ikke skulle herske over mig; da bliver jeg fuldkommen, og jeg skal være uskyldig for store Overtrædelser."

Jeg beder Gud at velsigne disse Forsamlede af hans Folk, og at velsigne Kirkens Præsidentskab, Apostlene og Alle, som bære det hellige Præstedømme, samt Alle, som have gjort Pagt med ham. Min inderligste Bøn er, at Guds Velsignelser maa tildeles os i Tiden, saa at, naar vi blive færdige og skulle gaa hinsides Sløret, vi maa have gjort Alt, hvad her var forlangt af os, samt være beredte til at bo iblandt de Helliggjorte og Retfærdige, hvilke ere fuldkommengjorte formedelst Lammets Blod. Amen.

Hvad der er størst Mangel paa i denne Tidsalder er Mænd; Mænd, som ikke kunne kjøbes; Mænd, som ere ærlige, ubesmittede indvortes og udvortes, sanddrue til Hjærtets Inderste; Mænd, som ville misbillige det urigtige hos Vennen som hos Fjenden, og hos dem selv saa vel som hos Andre; Mænd, hvis Samvittighed er saa uforanderlig som Magnetnaalen, den staar trofast, om end Himmelen bevæges og Jorden ryster; Mænd, som kunne sige Sandheden og se Verden og Djævelen stift i Øjnene; Mænd, som hverken prale eller løbe bort af Frygt; Mænd, som ikke forskrækkes eller svigte; Mænd, som have Mod uden at skrige for at holde det oppe; Mænd, i hvem det evige Liv rinder stille, dybt og kraftigt; Mænd, som ikke ville give op eller tabe Modet, førend Domstolen sættes paa Jorden; Mænd, som vide deres Budskab og forkynde det; Mænd, som kjende deres Pligter og gjøre dem, kjende deres egen Dont og passe den; Mænd, som ikke lyve, ikke for dovne til at arbejde, eller for stolte til at være fattige og ærlige; Mænd, som ere villige til at fortjene hvad de æde, og slide hvad de have betalt for; kort sagt: Mænd, som ere villige „til at gjøre, hvad de ville Andre skulle gjøre mod dem."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Missionærers Ankomst.

I dette Nummer af Stjernen have vi den glædelige Efterretning at meddele, at vor elskelige Broder C. D. Fjeldsted tilligemed ti andre Brødre fra Zion, nemlig Peter Sundwall fra Fairview, Salomon Peterson fra Santaquin, Søren C. Petersen fra Elsinore, Niels Heilesen fra Glenwood, Anders Larson fra Washington, Niels H. Børresen fra Spring City, Christian Christensen fra Big Cottonwood, Hans O. Magleby fra Monroe, James Yorgason fra Moroni og Andrew Eliason fra Logan, ankom her til Staden den 1ste dennes i Nydelsen af god Helbred og ved godt Mod, efter en særdeles gunstig Rejse. Alle de Hellige ere vistnok enige med os i at ønske disse vore kjære Brødre velkomne til disse Lande.

Beskikkelse.

Saltsøstad, Utah, den 14de Juli 1881.

Ældste C. D. Fjeldsted,

Kjære Broder!

De er blevet foreslaaet og antaget som en Missionær til at gaa til Europa for at præsidere over den skandinaviske Mission.

Herrens Gjerning gaar fremad blandt Nationerne, og trofaste, flittige Ældster behøves til Tjenesten for at fremsbære det evige Evangelium. Lejlighed til at gjøre Godt i denne Henseende gives i flere Retninger.

De tilligemed Andre ere valgte til at arbejde i ovennævnte Mission, og dersom ingen rimelige Hindringer ere tilstede, ønske vi gjærne, at De vil gjøre Dem færdig til at afrejse saa tidligt som Tirsdag den 9de August 1881.

Behag at lade os vide, saa snart De kan, hvilke Deres Følelser ere angaaende denne Kaldelse.

Deres Broder i Evangeliet,
John Taylor.

Hilsen.

Af ovenstaaende Beskikkelse ses det, at jeg af Kirkens Præsidentskab er kaldet til at overtage Bestyrelsen af denne Mission, hvortil jeg visselig føler min Svaghed, men med Eders Tro og Bønner og den Almægtiges Hjælp haaber jeg at blive i Stand til at opfylde mine Pligter til Herrens og hans Tjeneres Tilfredshed. Jeg føler visselig til at sympatisere med de Hellige herstedes i den store Sorg, de have havt ved Tabet af en saa elsket Mand og Præsident som Broder Wilhelmsen, og endnu mere røres mine ømme Følelser ved Tanken om hans Familie, som har maattet friste et saa stort Tab netop paa en Tid, da hans snare Hjemkomst til dem var bebuden. Disse Følelser kunne bedre forestilles end skrives eller udtales; imidlertid ere vi jo ikke uden Haab; vi vide, at han døde i „Seletøjet", og hans

Gjerning er kun forbi i denne Tilværelse, hvorimod han visselig vil fortsætte sit Arbejde med samme Nidkjærhed hinsides Sløret, hvor han nu er gaaet hen; thi paa Frelsningsplanens Forkyndelse kjende vi ikke nogen Ende.

Hvorvidt de Hellige her ville blive erstattede ved mig for det store Tab, de have lidt, veed jeg ikke; det beror paa Herrens Bistand og de Helliges Bønner, samt mine Brødres Understøttelse og Medvirken.

Det er elleve Aar, siden jeg sidst forlod dette Land, og jeg har visselig i dette Tidsrum glædet mig i min Families og de Helliges Selskab i Zion, for hvilket jeg føler taknemmelig til vor fælles Fader i Himmelen; imidlertid er jeg altid villig til at gaa, hvor som helst Herren ønsker det, thi derved tror jeg at kunne gjøre mest Godt, og dette burde altid være de Helliges Formaal.

Jeg opfordrer de Hellige til at være nidkjære i at sprede Sandheden, baade ved Tale og Exempel, paa det, at Ingen af vore Medmennesker skal kunne undskylde sig for Herren paa Regnskabets Dag og beskylde os for at have forsømt vore Pligter mod dem med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse. Maa Gud hjælpe os dertil, ønskes af Eders Broder i Kristo,

C. D. Fjeldsted.

Notitser. Alle Breve og Forretningssager vedrørende dette Kontor bedes herefter adresserede til C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal, Kjøbenhavn. K.

— Det sidste Selskab af de Hellige vil afrejse fra Liverpool den 22de October; og dersom Nogen ønsker at benytte Lejligheden, ville Konferencepræsidenterne behage at indsende betimelig Anmeldelse derom til dette Kontor.

Beskikkelse.

Ældsterne P. O. Hansen og Peter Sundwall beskikkes til foreløbig at arbejde paa Kontoret i Kjøbenhavn,

Ældsterne H. O. Magleby, Christian Christensen og Niels H. Børresen til at arbejde i Kristiania Konference,

Ældsterne Søren C. Petersen og Niels Heilesen i Aalborg Konference,

Ældsterne Salomon Peterson og Andrew Eliason i Gøteborg Konference,

Ældste James Yorgason i Stockholm Konference,

Ældste Anders Larson i Skaane Konference og

Ældste Hugo D. E. Peterson til at arbejde paa „Nordstjernans" Kontor.

Brødrene, som ere kaldede til at virke i de forskjellige Konferencer, ville virke under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. D. Fjeldsted,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Farvel til de Hellige.

Mine elskelige Brødre og Søstre!

Efter omtrent to Aar og tre Maaneders Ophold og Virken iblandt Eder er det atter bleven min Lod at kunne vende tilbage til mit Hjem, min Familie og mine Venner i Bjærgenes Dale, for hvilket Privilegium jeg er Herren meget tak-

nemmelig; og jeg kan ved denne Lejlighed ikke undlade at bringe de Hellige i denne Mission, og navnlig her i Kjøbenhavn, hvor jeg hovedsagelig har virket, min hjærtelige Tak for det gode og behagelige Bekjendtskab, som jeg har stiftet med dem, samt for de mange glade Timer, vi have nydt i hverandres Selskab, baade i vore offentlige Forsamlinger og i andre mere private Kredse. Uagtet vi i den senere Tid have været underkastede en Sorg af ualmindelig Beskaffenhed formedelst Tabet af en af Herrens gode og trofaste Tjenere, og dette uundgaaelig for en kort Tid bragte mig i en Stilling, for hvis Ansvar jeg, som et naturligt Menneske, i Sandhed maatte gyse, saa ønsker jeg, for min Del, dog ikke at knurre mod Herrens Styrelse, thi jeg tror forvist, at hans Villie er sket.

Missionens Anliggender ere nu overladte til en god og længe prøvet Mands Omsorg, og jeg tvivler ikke paa, at Eders nuværende Præsident, i Forening med sine mange trofaste og nidkjære Medarbejdere, vil blive i Stand til at udføre et stort og ædelt Arbejde i disse Lande, og dersom de Hellige ville følge Brødrenes Raad og Undervisninger, tør jeg trygt love dem, at det vil gaa dem godt.

Haabende i en nær Fremtid at gjense mange af Eder, mine Søskende, i vort kjære Bjærghjem, byder jeg Eder nu et hjærteligt Farvel for denne Gang.

Eders Broder i Fredens Evangelium,

Andrew Jenson.

Konference-Møder i Skandinavien ville blive afholdte i følgende Orden:

Kristiania	1. og 2.	October.
Stockholm	8. og 9.	do.
Gøteborg	15. og 16.	do.
Aalborg	22. og 23.	do.
Aarhus	29. og 30.	do.
Kjøbenhavn	5. og 6.	November.
Malmø	12. og 13.	do.

Korrespondance.

Kjøbenhavn, den 6te September 1881.

Til de Hellige i Kjøbenhavns Konference.

Kjære Sødskende!

Da jeg af Bestyrelsen for den skandinaviske Mission er beskikket til at præsidere over denne Konference, ønsker jeg, gjennem Stjernen, at henvende nogle faa Ord til Eder, thi min Tid vil paa Grund af min vidt udstrakte Arbejdsmark næppe tillade mig at besøge alle de Hellige i deres Hjem.

Jeg maa tilstaa, at jeg føler min Ringhed, samt Mangel paa Erfaring, til at beklæde denne Plads, men Tanken om Forjættelserne, som ere givne mig og enhver af Herrens udsendte Tjenere, giver mig Mod til at tage fat med Tro og Tillid; og om jeg lever et rent og pletfrit Liv og ærer mit Kald, vil Herren give mig Kraft og Forstand til at udføre alle mine Pligter. Det er mig en Glæde at vide, at mine Brødre fra Zion, som arbejde i de forskjellige Grene, ere er-

farne, gode og trofaste Mænd, som kjende deres Pligter, samt det store Ansvar, som paahviler dem. Vi ville gjøre vort Bedste i at ordne alle Sager i Kirkens Anliggender til de Helliges Vel og Kirkens Fremme her i denne Del af Vingaarden. Ligesaa haaber jeg, at mine Brødre af det lokale Præstedømme fremdeles ville arbejde med Tro og Nidkjærhed, for at opmuntre og formane de Hellige, samt i at bære Vidnesbyrd om Evangeliet til vore Medmennesker.

Vi have nylig haft den Glæde at sige Farvel til et andet Selskab af Herrens Hellige, som ifølge Engelens Røst: „Gaar bort fra hende, I mit Folk," have forladt disse Lande for at samles med Guds Folk paa det forjættede Land. Vi, som ere tilbage, have nu omtrent et helt Aar at berede os i til den næste Emigration, det skal derfor være mit Raad til de Hellige at benytte de Midler paa en ret Maade, som Herren ved Eders Arbejde anbetror Eder. Det bør os at være økonomiske i alle Maader og undgaa alle unødvendige Udgifter, af hvilke jeg kunde nævne flere. Jeg vil kun paaminde Eder om, at Herren haver befalet sit Folk at drage ud fra disse Lande, og det er vor Pligt at gjøre, hvad vi kunne for at efterkomme denne Befaling. Vel veed jeg, at Fattigdommens Aag trykker mange af Eder i disse Lande, og som Følge deraf kan kun lidt eller intet spares til Rejsen, men jeg har ogsaa erfaret en anden Ting, nemlig, at flere af de Hellige udelukkende stole paa at blive hjulpne enten af Venner i Zion eller af en eller anden Ven her i Landet eller ogsaa af Kirkens Midler, dette er ikke ret, Søskende. I kunne let blive skuffede. Jesus sagde engang til sit Folk: Haver Tro til Gud; det samme gjælder til Eder; den anden Maade vil jeg kalde at have Tro til Mennesker. Om de Hellige ville betale deres Tiende og Ofringer, og samtidigt spare, hvad de kunne af deres lille Fortjeneste, da vil Herren paa en forunderlig Maade aabne Vejen til Eders Udfrielse.

Til mine unge Søskende vil jeg sige, værer aarvaagne og forsigtige under alle Omstændigheder, thi vid dette, at vi ere omgivne af onde Magter hver Dag, og det er vor Saligheds Fjendes Glæde, om han kan drage Eder bort fra den Vej, som I i Eders Ungdom have begyndt at betræde. Afhold Eder fra alt slet Selskab, fra forbudne Steder, fra saadanne, hvor I ingen Krav kunne have paa Beskyttelse. Søg de Helliges Forsamlinger og ihukom altid Bønnen, da ville I være stærke i Fristelsens Time. Haabende at disse faa Vink maa blive efterkommet, vil jeg til Slutning opmuntre Eder alle til Trofasthed. Vær lydige til Guds Præstedømme, tag venlig imod hans udsendte Tjenere, afhjælp deres Fornødenheder, vær villige til at laane dem Hus og Beskyttelse mod Kulde og Uvejr, erindrer at de ere fjernt fra Familie og Venner, de ere som Faar iblandt Ulve. „Hvad I have gjort imod en af disse, have I gjort imod mig," siger Herren. Herren være med Eder alle, er Eders ydmyge Broders Bøn.

H. J. Christiansen.

Liverpool, den 2den Septbr. 1881.

Ældste Andrew Jenson.

Kjære Broder!

Efter en hurtig, men noget stormfuld Rejse med ikke saa lidt Søsyge, ankom vi til Hull i Gaar Kl. mellem 11 og 12 Form. Den første Dag ombord paa „Pacific" havde vi yndigt Vejr; den anden var det Regn, og Havet var næsten stille; den tredie var meget stormfuld, saa at kun Sømænd kunde staa paa

Dækket; følgelig kunde blot faa af Emigranterne forlade deres Kojer.

Kaptejn Wheeler og de øvrige af Besætningen gjorde alt for vor Bekvemmelighed.

I Hull modtoges vi af Agenten, Hr. Maples, som gjorde sig Umage for at ordne Alt til vort Bedste, og omtrent Kl. 1 om Eftermiddagen afrejste vi med Jernbanen og ankom til Liverpool Kl. 6½.

Vor Bagage blev strax ført paa Kærrer til Skibet „Wyoming", hvor vi nu Alle ere saa godt stillede, som det kunde forlanges efter Omstændighederne, og i Morgen afrejse vi til New-York, hvorfra De vil høre mere fra os. Med vore bedste Ønsker for Brødrene paa Kontoret og alle Hellige undertegne vi os Eders Brødre i den evige Pagt.

L. M. Olsson. H. Funk.
C. Jensen.

— Vore Emigranter afrejste fra Liverpool den 3die dennes med Skibet „Wyoming" og passerede Queenstown næste Dags Formiddag; alt vel ombord. Der var omtrent 1100 Emigranter paa Skibet, hvoraf 644 vare af de Hellige.

Blade fra Livets Træ.

(Fra «The Contributor.»)

Niende Blad.

Den guddommelige Befaling er udstedt, at uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige. Dette er et fastsat Lovbud. Den samme Vished, som ses i det materielle Universes Styrelse, hersker ogsaa i den aandelige Regjering, og er ligesaa nødvendig i den ene som i den anden. Ligesom Mennesket ikke kan forandre Planeternes Omløb, eller Grundreglerne for al Bevægelse, hvilke styre al Materie, saaledes kan man heller ikke tilsidesætte Jehovas Lovbud, eller i mindste Grad modificere nogen Regel eller Befaling, henhørende til det evige Evangelium. Ej heller vil han, som regjerer i den usynlige Verden, saa vel som i denne Verden, som vi kunne se med vore kjødelige Øjne, afvige fra hans fastsatte Love, hverken i det ene eller i det andet Tilfælde.

Daab eller Fødsel af Vand paa den allerede beskrevne Maade er en vigtig Handling. Der gives andre, som ere lige saa nødvendige i deres Tid og Sted i den guddommelige Plan til Menneskets Igjenløsning. De maa annammes rigtigt og administreres rigtigt, ellers kunne Velsignelserne, der skulde følge som den naturlige Frugt, ikke erholdes. Ligesom Udlændinge ikke kunne tilstedes de Rettigheder og Privilegier, som tilkomme Borgere i et verdsligt Rige, uden at adlyde de dertil nødvendige Love, saa kunne heller ikke Saadanne, som ere fremmede for det himmelske Rige, blive modtagne der, eller blive indlemmede i den evige Konges Familie, uden at adlyde de foreskrevne Betingelser.

Disse Love og Ordinancer ville blive kundgjorte for Beboerne af denne Planet, enten i Kjødet eller i den aandelige Tilstand. De ville have Lejlighed til at annamme eller forkaste dem efter den Frihed, som er Mennesket givet, paa det at en retfærdig Dom maa blive fældet paa den store Regnskabsdag. Men hellige Handlinger som Daab, Haandspaalæggelse for den Helligaand, Ordination, Vielse

o. s. v. tilhøre den legemlige Tilværelse. De ere beskikkede for denne Prøvestand. Vand er et jordisk Element, og de Velsignelser, der følge efter Død, Begravelse og ny Fødsel, hvoraf autoriseret Daab er et Billede, kunne ikke erholdes paa nogen anden Maade. Millioner af Jorderiges Sønner og Døtre ere udfarne af Legemet, uden at have adlydt Daabens Lov. Mange af dem ville med Glæde antage Guds Ord og Love, naar det bliver dem forkyndt i Aandernes Verden. Men de Ordinancer, som tilhøre den Tilværelse, de have forladt, kunne de ikke faa udførte der. Kan da Intet gjøres for dem? Maa de for evigt være udelukkede fra Himmeriges Rige? „Jo" til det første, og „nej" til det andet Spørgsmaal, dersom Intet bliver gjort for dem. Hvilken er da Vejen til deres Frelse?

De Levende kunne døbes for de Døde. Andre vigtige Handlinger kunne forrettes ved Stedfortrædere. Denne herlige Sandhed har været skjult for Mennesket i mange Aarhundreder, men er bleven kundgjort i denne den største af alle guddommelige Husholdninger. Det er visselig Lys midt i Mørket. Det skinner ind i Fortidens tilhyllede Dyb, belyser det ellers ufattelige Tilkommende, og aabenbarer Guds ubegrændsede Kjærlighed, samt hans ømme Barmhjærtighed over alle hans Gjerninger. Det opklarer Meningen af Texter i Skriften, som længe have været betragtede som vanskelige og mørke. Det knytter de Levende og de Døde tilsammen ved Kjærlighedens Baand. Det viser, hvorfor „Fædrene ikke kunne blive fuldkomne uden os". Det aabner Vejen til Forløsning for Hedningernes store Skarer. Det bringer Alle, som ere i Kristo, tilsammen til Eet, skjøndt adskilte ved Sløret, som gjør Skilsmissen mellem den fysiske og aandelige Tilværelse. Det giver Mænd og Kvinder Magt til at vorde „Frelsere paa Zions Bjærg", idet Jesus er den store Høvedsmand for Frelserskaren.

I Guds Hus sker Alting med Orden. Der er en „rette Vej" og et „rette Sted" til hellige Handlingers Udførelse for de Døde. De levende Slægtninge kunne administrere for dem, som ere hensovede uden Lejlighed til at adlyde den til dette Liv henhørende Del af Frelsningsplanens Fordringer, naar de selv ere fødte af Vand og Aand; de kunne staa frem i de Dødes Navn og Sted og modtage Ordinancerne for dem. Hvert Kjøn handler for sit eget. Mænd blive ikke døbte for Kvinder, ej heller Kvinder for Mænd. Den ældste Søn i hver Familie har første Rettighed til at staa som Stedfortræder, dersom han er værdig dertil. Handlingerne maa udføres af dem, som have Fuldmagt og ere dertil beskikkede, og det maa ske i Vidners Nærværelse og optegnes nøjagtigt. Bøgerne paa Jorden maa stemme overens med dem i Himmelen. Stedet, hvor disse Handlinger bør udføres, er i et for Gud den Allerhøjeste opbygget Tempel, bygget efter et ved Aabenbaring givet Mønster. Døbefonten har, ligesom Kobberhavet i Salomons Tempel, sin Plads i Kjælder-Etagen, under det Sted, hvor de Levende ere vante til at samles, saaledes hentydende til de Dødes Sted, idet de aandelige Ting svare til de naturlige Ting. Det, som gjøres paa Jorden efter de guddommelige Instruxer, er anerkjendt i Himmelen og er i Kraft og gyldig i den tilkommende Verden. Heri aabenbares det hellige Præstedømmes Magt til at løse eller binde paa Jorden, og det er løst eller bundet i Himmelen, Alt efter den Allerhøjestes Befalinger og Aabenbaringer formedelst Jesus den Salvede.

Dette Princip, at der saaledes kan handles ved en Stedfortræder, er lig en

Guldtraad, der løber helt igjennem Saliggjørelsens ganske Klædebon. Kristus er den blodige Stedfortræder for hele den faldne Menneskeslægt. Den Pletfrie døde i Stedet for den Urene. Han er Ofret for Adams dødelige Synd; han er Forsoningen for Verdens onde Gjerninger. Lammet paa det rygende Alter, Bukken, som lodes løs i Ørken, Bestænkelsen til Forsoning, alle den gamle Pagts Ofringer, saavel som den nye Pagts store Offer, ere alle baserede paa Stedfortræder-Principet og den guddommelige Antagelse af autoriserede Gjerningsmænd.

Aabenbarelsen af denne Sandhed i den sidste Husholdning skete ved Profeten Elias i Templet, som var bygget til den Almægtiges Navn af de Sidste-Dages Hellige i Kirtland, Ohio. Paa den tredie Dag i April Maaned 1836 skete det, at han, som blev optaget til Himmelen uden at dø, aabenbarede sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery, og overleverede dem Magtens Nøgler til at omvende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes til Fædrene, at ikke Jorden skulde blive slagen med Band. De Levende ere saaledes bemyndigede, ifølge visse foreskrevne Betingelser, til at handle for de Døde, og Fædrene i den aandelige Verden ønske, at Børnene i Kjødet skulle gjøre det for dem, som de ikke vare i Stand til at kunne gjøre, medens de vare i Kjødet. Her er den særegne Velsignelse paa de Helliges Hoveder i den store Tidernes Fyldes Husholdning, i hvilken Alting skal fuldkommes — til at arbejde paa deres Forfædres Forløsning, indtil hvert tabt Led af Slægternes Kjæde bliver fundet og sat i sit Sted, at Kjæden maa være fuldkommen. Heri ses en af de Velsignelser, som medfølge en Mands Navns Fortsættelse paa Jorden; at dø uden at efterlade sig Sæd, blev i gamle Dage blandt Guds Folk betragtet som en af de største Ulykker. Visselig, det tilkommende Livs Herlighed, Herredømme, Glæder og Henrykkelser ere nøje forbundne med Familieforhold, og Forjættelsen til Abraham om et talrigt Afkom gjælder ej alene denne jordiske Tilstand, men naar ind i Evighedens ophøjede og salige Tilstand.

Denne herlige Lære holder Nøglen til Tilværelsen bag Sløret. Den foreskriver Regler for de Levendes Omgang med de Døde. Den frelser dem, som annammer den, fra bedrageriske Aanders urigtige Meddelelser. Tidender til de Levende fra deres hedengangne Venner komme ikke i Uorden eller Forvirring, ej heller efter Menneskers Villie, enten fordærvede eller rene. Ordenen vedligeholdes i alle Guds Gjerninger og Veje. Den nødvendige Kundskab om den aandelige Tilværelse vil komme paa en bestemt Maade og et bestemt Sted.

(Forts.)

Adresse: H. J. Christiansen, Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal. Kjøbenhavn. K.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.